

har glædet mig saa ubeskriveligt til at se Dem. Hvad skal vi ulykkelige Mennesker desuden gøre? Dersom jeg kom ind i en Selskabssal og vilde prøve paa at være helt naturlig ... jeg vilde føle det, som om jeg ingen Klæder havde paa Kroppen, og det er dog en usigelig flov Fornemmelse. Og forresten ... hvad gør De selv, kære Frøken? Hvad gør alle vore Medskabninger? Sætter vi ikke allesammen af Blufærdighed en mere eller mindre gennemskuelig Maske for Ansigtet? Der er ingen, der vil være bekendt at vise sig for Verden saadan, som Vorherre har skabt os. Og kan man i Grunden fortænke os i det? Hvad siger ikke den vise Salomo? Ingen Mand blotter sig undtagen for den Elskede. Livet er en stor Maskerade. De, allerkæreste Frøken, har formummet Dem som Vestalinde, hvad jeg med gunstig Tilladelse vil kalde for en fortræffelig Ide. Selv har jeg været mindre heldig med min Maskering — det indrømmer jeg be-redvilligt. For min borgerlige Anseelses Skyld vilde det have været klogere, om jeg f. Eks. havde kostymeret mig som Alvorsmand med et bekymret Professorblik under Bulehatten. Men —.“

Han opdagede paany den utaalmodige lille Rynke mellem Jyttes Bryn og standsede øjeblikkelig. Her havde han igen siddet og ladet Munden løbe. Den forbandede Vane!

For nu at komme bort fra Emnet gav Jytte sig til at tale om Koncerten og spurgte ham, hvorfor han ikke havde overværet den. Han var gaaet glip af en stor Nydelse, sagde hun.